

Белград
26. септембар

РАСМА
и М. Вуковића Савремена басне

4a

И то је устајали ручопис из Фијоне, ати се, несупрот стварају се првим ручописом из Фијоне, не сећам пропратних околности. Реферат за Академију научак ћео претући текст? Не верујем због чврсто: добро питаши, и знаће бих да ће тај сам кориферант био. Десам ти напис редите зето што ме је текст Вуковићев заинтересовао? Ати зето — овој, а нисам дате ~~реченици~~ у којој сам био срећанич? Видеје зето да је не учећем на случај да био ~~други~~ блага, но попротив, Мајсторија с тогачим витима карактерима, појављује ~~шарашку~~ извршењеност.

Све објављујем рат зето чко се све јави и чешће испољева неконтинуитет, да се иде у стерину, у теме војногаштва. Речимо: Томас Ман, са четири романа о грчним библијским чиновницима. Харман Трох, са романом о Сиркс Ђергизија. Сартр, са Орестом. Казанчић, са прозом: Крис-
тос по други пут распет. Речни личинки писни са пјејевностима из ~~Орестеја~~
је ~~Задружништво~~ [Zadružnina] са романом Ђеребас. — Кол нас, проф. Милорад Јовановић, са
сабјективним повориштем. Миодраг Павловић, са романом по грчком миту о
брани што се, место воде, упрежу у света кота која води до жетвеничке богине
Пејн. Суреп, са праволом руског епа из 12. века: Слово о појку Игорову.
~~Учено-познаничко~~ Гревс са романом о Штатном руку. И тако таље, и даље.
Већ сам упозорића да се приближују апиграми. У стиховима младићу, младићу,
и модерних вето су чести апиграми. Кол ~~значајног~~, вето свог Милорада Ру-
товића, у прози, сваки час искони по апиграм. Постојије поједи ~~Хорици~~ и ~~Хорици~~
и ~~Хорици~~ браћа ~~апиграми~~, је већина чакако у стихима хексаметријама
и писана у врсти библијских верста. Многа су и басне, ужасе...

Стали срећи стари ручопис из

Фијоне.

Ретки су прави, рођени, страсти баснописци, и није лако бити то за то. Оно што смака јаче индивидуа донесе собом, субјективност, то у баснописцу мора спавати, дубоко и сигурно спавати. Није саса мора бити проникајући разматрач, благ иронист, песничка природа, добар човек. Ни критичар ни судија, никошто, јер критичари и судије упиру прстом у једно време и друштво, у појединог човека и поједину ману, док баснописац прави, приказује неименованог и апстрактног човека који је цео свет, а није нико из куће, села, среза и града. Композиција басне је стога теква ствар, експресија још тежа. Ваља наћи вејкадашњу и сваком уопште одмах разумљиву конкретну склику. Ваља затим наћи пројекцију конкретне слике у апстрактно морално, или опет сваком разумљиво. Ваља дати нарацију. Ваља нарацију сажети, и зато је поетисати. И све то треба спровести особите стилизовани, са грацијом, укусом, потом наивности, фином ироније, са пуним доказом да нити говори, нити се жали, нити жигоше ~~жигоше~~, аутор басне. Ако се иза театра и комедије у басни не смеши ^{лично} права, чиста доброта, басна је карикатура, зусато стражнико које се кези и прети да ће ујести. Ако басну не могу читати ^{лично} деца, и ако се басне неко боји, препала је басна заједно са баснописцем. Једном речју, басна је уметност, и још басна је класична уметност, или није ни басна ни уметност. Чувена басна Грка Бабриоса о јелену без мозга, вечна је басна, вечна је уметност, вечна је истинка, вечна је експресија; дегађај у њој вечна свакоминутна драма у сваком месту земље, мудрост и пада у њој умреле са последњим човеком данас или после много хиљада година. Болестан лав хоће да раздере и поједе јелена. Нити је лав много болестан, нити јелен жели да му, здравом или болесном, иде у пећину. Ко ће ~~да~~ навести да уради што неће да ради? Лисица. Ко ће ~~да~~ запудити да и ~~да~~ по трену ~~да~~ ^{да} оде ~~да~~ ^{да} да запут ^{да} окрављен? Лисица, она иста, једна која у ~~да~~ случaju зна ~~да~~ до краја свих могућности. Над раздераним јеленом слагује лав, а ~~да~~ по страни ~~да~~ лисица. Чуди се лав: где је посластица, мозак јеленов? Већ га је прогутала лисица, а лаву оставила одговарајућа ~~да~~ вор: То је јелен без мозга, да га је имао, не би ~~да~~ трипута ~~да~~ лаву у пећину.... Сви се смеју, добра срца смеју: ~~да~~ деца одраски,

јер, то није истина; тужно и смешно не бива заједно. А ако бива? Бивају тако
да се пре деси тужно, а смешно долази тек после и усасвим другом месту. А у
басни сто може заједно, и зато није истин. И спет смеј: вратка лисица, вратки
Бабриос. Учитећи, једном разју.

Први баснописац, Еригијац Езоп, из шестог века пре Хри-
ста, биће да је ~~басн~~ у ствари митска личност. Ниједан његов текст није директно
сачуван. Што се има као прерада Езопових басана то су басне Џрка Бабрија и Лати-
на Федра. Они су езоповску басну проширили, попунили, поетисали. Џрко стелећа је
затим протекло док се на два краја Европе јавише француз ~~Лорен~~ /1621-1697/ и
Рус Крилов /1769-1844/, да тип езоповске басне сасвим превазиђу правом поезијом,
танаком уметничком ~~изражавању~~, иронијом, ~~уметничким~~ хумором, правим ~~изражавањем~~ хумором. Немац Де-
синг није по ваканцији баснописац, него је критичар. Његова је басна понекад ја-
ног квалитета, или је сва од мозга и критике. Ђиглез ~~Теј~~ није деста лак и плах,
шалчивост му је често трихијадна. Читав низ других Немаца и Ђинглеза били су педаго-
зи који су басну писали као текстове за поуку својим ђацима. Наш Доситеј, ако
игде, у басни није јако ма: једва да има коју ~~своју~~, а иначе није ~~басна~~ басну
умео препевати ~~најједи~~ из нашег народног слага умее ~~да~~ користити мотивима. А у це-
локупној нашој савременој књижевности неси се с басном ~~једини~~ М. Вукасовић, што
му није мала заслуга. Не каке бадава латинска реч за ~~басну~~: ~~Родом~~ пријателјија

Десада, колико ми знамо, М. Вукасовић издао је неколико
књига басана и текстова који би се могли назвати баснописцима. Две његове свеске
име наслов Басне. Затим су дошле мале трагикомедије у виду басана. Па Бриповет-
ке и басне. Па дуга шалчва приповетка у којој учествују животиље. Па поучне поет-
ске књиге животијско царство. И сада савремене басне. Овај последњи наслов ка-
рактеристичан је у два правца. Он нам од прве рачи објављује да у књизи нећемо
нади ~~да~~ грцијану и поетску басну класичног стила, која говори целом човечјем
стру и свим временима, него ~~нема~~ најкреће подзучену ~~садашњицу~~. Нали немо, и
нашли смо критику и карикатуру савремених појава: диктатуре, везану ~~штамп~~,
праве стомак, слепо ~~идеју~~ за међима, рођачке ~~везе~~ као квалификације за добра
места, и теме сличне и од тога јаче и горе. Нарочито ~~да~~ такозваног малог човека,
сиромашног и скромног човека. Са много ~~доброте~~ и ~~срамоте~~ човека храброст је
такоје са ~~надежом~~, која се брзаноју. ~~Власник~~ и ~~издавач~~ уз су гаје савремености.

Вукасовић. Такојда смо се ми остали писци запитали над књигом колеге, у шали, изразнију да ли аутор тих басана не стоји у неким рађачким везама са контролом над штампом.. Затим, карактеристичан је онај наслов по Вукасовића писца и баснописца још и тим што одлучније да он није у суштини и неодносно баснописац. У предговору уз ову књигу писац то откриза, упркос самом себи, тврдију једну ~~изнад~~ ствар која је ~~која~~ Контрадикцију, "свака од њих [басана] износи догађај који се дододго; друштвена става, као и личности и разне стварне односе." Ово се ~~не може~~ одржати. Јасе што износи догађаје од данас личности у ~~која~~ актуелна друштвена става, то је, ако има критичку или моралну тенденцију, то је карикатура, епиграм, памфлет, то је рубрика из дневних листова, ~~и~~ уметност! Уметност ~~која~~ доноси оно што се ~~није~~ десило, али безимено и безвремено писира у животу. Басна поготово не сме обележити ни датуме ни ~~има~~ Власна је гола истина, а не провидна алузија. Басна није ни бич ни освета, него мирна надмоћ истине, узвишене надмоћ истине која се ~~зато~~ и облачи у театар поезије, у глуму животиља према којима човек нема никакво одређено становиште ни друштвено ни политичко ни лично. Студа, ~~савремена~~ басна значи оно што се зове ~~савремено~~ и ~~објект~~. И књига таквих басана доказује да је, у овој прилици, Вукасовић више занимала критика конкретног савременог живота пред други велики рат, него апстрактрана анализа нарави и бића. Њени раније, ~~и~~ ~~и~~ а сада је ~~и~~ ~~и~~ дао нешто што колеба између басне и епиграматичке причице. Књига ~~Савремене басне~~ неколико ~~и~~ првих басана, иначе је пуне ~~и~~ ~~и~~ псевдо-текстова. Зато је било тешко је било остати у уметности. Има ту причица које су врста сажетих полемике, малих трактата, дискусија, начетих проблема, па и памфлета. У овој књизи Вукасовић се врло произвољно удаљавао од басне. Неизбежно је морало тако да се ~~алузијама~~ ~~отвореним~~ на ~~сажетим~~, са правим реакцијама на оно што је примило властиту кожу. Медутим ако шта у књижевности, басна, уз пословицу, не може бити савремена или ~~изванредна~~, мора садржати вечне истине, мора бити класична ~~и~~.

М. Вукасовић има талент за рентгенализање

спомњаних чланеница: Уоди те чињенице на неки однос у којем се крије
аналитичка формула. И има наклоност за стегнуту, епиграматичку форму, и
 има потребу уописа, и детаљирања, у чему, као баснописац, често не
 осети меру згреши против адекватности импресије и експресије. Бујнина "мирна
длубина" такође има, али краће је већима, најчешће.
 као кип, уочена погледа, обасја свој мудрачки став... Уукасовићу се не-
 сумњиво крију компоненте баснописца; кратак интервал запажања; поентирање
 које иде од обичног вида, преко низа секвенциозних израза, до практичне мудро-
 сти или философске мисли. Није сасвим јасно следеће: да ли Уукасовић има, и
 у којој мери, овај посебни грациозни и наивни талент приповедача или шаржног
 који такође спада у комплекс баснописца, нарочито после Ла Фонтена и Крило-
 ве. Уосталом, Фабријос Један без мозга већ је сав у поетским описима. Није
Уукасовић доста плах да јединим махом, реченицом или речију, окине и сврши
 чин малог театра у басни. Чини се да тјатар као такав, као поезија,
 не занима Уукасовића пре и после свега. Уукасовић врло често екстерниоризује
 себе, што је добро за глумца, али не за баснописца. Уукасовић је моралист ви-
 ше као критичар, него као поет. Он вели, анализу и доказ, и прасак аргумента,
 воли не само констатацију, него своју констатацију. Ово последње је врло
 хетероген елемент у баснописцу, рекли smo већ. До и где у басни не сме аутор
 лично стати пред очи читаоца. Ма сцену театра не сме испasti ни писац, ни режи-
 сер, иначе је театру крај. Басна је све до нравоучења пода бајка под позори-
 ште. Управоучењу, ако га изреком има, опет се не сме појавити аутор —
 ни ауторова мисао ни његова порука. Нравоучење мора искочити из саме басне
 као маона из пчеле. Нравоучење мора такође бити уметничка традиција оно-
 га што је у басни што. Знамо депример, како на жалост не можемо да се опо-
 менемо ни аутора, ни басне, или епиграматичке причице. Сада у тексту о то-
 ме да је нечеширско и непаметно грубо поступати са пијаним човеком, са чо-
 веком и немојним и несајесним, који у ствари није више он сам. Сјајно је изве-
 дено, философски транспоновано, нравоучење! Овај који пијаниог човека бије,
 заправо врећа и повређује отсуство лице: Abusum laedit cum ebrio qui litigat.
Уукасовић ове књиге, који — види своју сагласност — шест
 хиљада година човекова живота, има често нравоучење пре

нега што има чабуду. То је пут неуметнички, и басна у таквим случајевима по-
 страда. Шта је смишо басне човек и камил, у којој човек завиди камили што
 има грбу те је тако због чаробе сачувана Камила пред свима и којекак-
 вима", а камиле одговара, у једној стилски нивељу сложеној реченици, мисли-
 мо, ово: "Троја додуше не да клањати, али ту су колена која толико клече да су
 сва куњевита. Јакав је симбол камила, и шта је интелектуална садржина басне? Сви
 точки пресир човечества уопште: да нема друго него или клањај или клечи-
 ја". Али онда је сврше-
 но с басном, Нема класичне басне у којој се за кога било каже "којекакав",
 јер је то памфлетски израз, јер то нема везе са уметношћу. Затим,
 у узуројаном ставу према ономе који клања клечи, Вукасовић каже за камилу:
 "искоси чупаву главуруду". Да ли је Вукасовић, у оног савременом сем човека који
 који клања и клечи, видео и камилу?
Камила према маси свога текста, има главицу, не главуруду, и има у очима
 благе туге и мирноће животиље која покаже да ћи човек усео на њу,
 али који се да заједно са човеком уире кад напиће бура ветра и песка у пу-
стини. — Слично томе може се доказати извитеорена басна Борова заблуда.
 Св добним инстинктом баснописца Вукасовић је уочио символичну вредност и
 уметничку искористљивост спреге између бора и његове сенке Сенка из заблуде,
заблуде у часу заласка сунца, далеко већа но објективна. Пре но што је басно-
 писац добро испекао ногину басне, имао је готов свој савремени удерац по та-
 шини човековој, занимљиво је у највећем степену како ће сад да процес
 откријудавања басне који такове. Вукасовић са инстинктом за басну, изненада
 бира чак и добру поенту, или који бор не рђаву поенту: сенка, сдана борова,
који исчезава нагло са западашем сунца. Али затим почиње оклизава-
 ће када не треба. Сунчани зрак одговара зачуђеном бору: "То је вато што си
 пофрао склаву с таштином, оно што си, с они што си хтео, који логични веза-
на сенка са славом или таштином бора; а много шаве може сенка бити нешто
 што је бор из сеов хтео. Но нама, логични, па према томе и символични
 однос био би овај: Сунце слика велике портрете зато што је велико и велики
 мајstor, ако туј портрет о себи бор сматра нешто што је он хтео и

знао, онда ји одговор уједно и правоуучење по нема било отприлике ово. То је зато што је велики портретист сликао тебе према себи а не према теби и, кад је пошао кући, понео је ~~себом~~ своју уметничку творевину.

У ~~тврдаку~~, ~~ханџију~~, ~~вардане~~, ~~и да смо били~~ ~~Свакве~~ ~~справице~~ могли бисмо наставити у њакви која је добрым делом од посреднице до басана састављена, а узела име ~~басне~~, већда зато да би ~~се~~ скрила од моћи и "савремености".

о кујдаку и јагњету,

за коју извески научници тврде да је Сократова — узорна басна мора имати ~~неколико~~ обележја. Конкретна слика мора бити удаљена од апстрактне, јер прво долази уживавање од чистог театра, па затим горко језгро. Театар не сме бити нравоучитељ, баш у басни не сме. Зато је добро да глумци буду искључиво или бар врло претежно, животиље ~~билаче~~, ~~и~~ ~~израз~~ ~~најмање~~ човек. Зато шта, напоменута је већ било лептимично, што нити човек према тима бићима, нити она према човеку ~~имају~~ ишта укорењено у осећајном ~~и~~ у мисленом стапу, ~~и~~ у смислу ~~за~~ ~~и~~ у смислу ~~против~~. Ако би човек ~~много~~ улазио у басну, сматравам се онај нужни размак између театра и моралног рефлекса од театра. Човек је по природи резонер и то би нарушивало атмосферу наивности која је услов уметничке басне. Тако је чаробно наимана и како је сило иронична у много правца Криловљева басна Квартет. Једно од ~~их~~ ~~их~~ тумачења је и политичко-~~ескападно~~ нескладна смирка Алиансе европских сила против Наполеона. Најшира, права интерпретација је: за сваки уметнички ефект потребан је дар и знање. Политичко-~~савремено~~ тумачење басне Квартет узгредно је, пронађено је. Басна ~~има~~ важиће и пошто Наполеон и његови ратови јако избледе пред новим и опет новим догарајима, и другим отечественим ратовима. У Криловљевом Квартету — савршено правилно — нема човека ни као диригента, ни као свирача, ни као слушаоца. Животиље саме свирају, чују да им музика ~~се~~ ~~зарађује~~ премештају се и премештају да што музикалније седну. Најзад ће доби славуј, талентовани музичари да им каже што им ~~св~~ јединно могло речи. Седи како седи, музике од вас нема.

Дали услов типично правилне басне је овај: смена

мора бити састављена од опште познатих и одмах разумјавих ствари; од исто таквих односа, од исто таквих разговора. ~~Да~~, мање познате, како можда врло занимљиве животиље не долазе стога у обзор за театар басне. У истом смислу, аутор ~~да~~ не сме слушати ни за жму ~~и~~ главу неким посебно својим речником, или савременим модним стилом, никаквом посебно својом дијалектиком, савременом философијом или политиком. Савремен менталитет, савремена акузија, то је епиграм или епиграматичка прича. Магарац, петао, хаб, корен биљке, бундева на времи ~~и~~ — симболи су, немају датума, друштвеног статуса ~~и~~ индивидуални менталитет и стил... ~~Савременом~~

Са кадом савремених басана, дакле специфично обожавних басана, Вукасовић се решно да много отступи од канона басне. Ќожда је сасвим одлучно тако хтео, можда се дао сувише апсорбовати полемичком критиком савременога, и моралом за данас. Можда је, ~~и~~ као уметник, тражио нов облик и експресију за кратку причу са тенденцијом, па није успео да се доволно приближи епиграматичкој форми, а удаљио се од басне. Резултат је промакнут на првом месту стога што је аутор у своје савремене басне унео много, сувише много човека. Од животиља ~~стално~~ је на сцени лав, један егзemplар лава који није ~~лав~~ зато што је човек, и обратно, али који се ипак више човечно него лавски рукује и граи, "урла нервозно", и да судбину да се "мучи синко" човечијским проблемима, поставља питања одважне процесионалне ~~и~~ стручно одређена. Даље, теме разговора у савременим баснама нису ни опште познате, ни обичне. Једна животиља трама духовно узвишење до човека; друге контролише опадају својих телесних прохтева; трећа зна да је живот сви. Разговори, како је већ речено, обично су дијалусије, дискусије политичког или социјалног карактера, моралне угњехе, краће придике, памфлетска сатира. Главни спикер при томе почешће је аутор сам, врло распознатљиво и одређено. Свакидашњег, простог, колоквијалног језика скоро да нема: расправља се, надмудрује, а предав у свакодневнији језик карактеришу груби изрази: цукела, глацијарда, бунџати, премлатити, трабуљати, цукац, цатирани богаташ.

Таквим путевима идући дошао је аутор и до чудних наслова баснама: "Велика свест", "логично оправдање рата", басна под првим од дванаест наслова, у којој је, ~~узео~~ ~~други~~ речник, свест и у иронији тешко пронади, доказ је колико је Вукасовић у свој наизи

шта служи велики народ човечанству, кад не ствара великог човека ни велике народе". При чему је овде као у ~~табличи~~ басана ове књиге, ~~тако~~ Сократова скла логика прилично искорозана. Велика је разлика између формуле за величину јединке човека и формуле за величину ~~јединке~~ народа. Народ као држава и земља то је реципрорт, дакле материјална, обимна, и солидна ствар. У духовном и етичком смислу народ се чити величинама појединачних индивидуа у себи. Задатак адвоката је да узупреди тајајући да су узимајући у обзир да је народ ~~тако~~ ^{издавашче друштво} типичан за причице у овој књизи: ~~тако~~ сад привлачне сад дефектне сад подпитајем да ли су подати за конструкцију фабуле тачни. Буљина, на питање орла зашто је због тога закрепљен кад креће у лов, одговара: "Да ми ни најмања жртва не би могла прећи да сам је начасно напала". Право, јасно је и овде да је аутор пре басне имао готову схему за спиритизам из савременог свога искуства у области политике или сашаралне борбе. Друго, ~~тако~~ сукоб између читаоца и аутора у области зоологије. Буљина лови у дубоку ноћ. За такав лов јој је дато перје којим се лети без шума, да јој је демонски вид дата јој је јединоствена моћ да главу обре стреловито бешмало у 360 степена. ~~тако~~ ^{издавашче друштво} Је ли могућна у природи контрадикција: да ловач бешумано лети, а крепакаш поништава сав ефект од бешумног приближавања уснулим жртвама... Агин Федор има такође басну о буљини, ~~тако~~ о буљини и цикади. Цикада звиче како је буљина јутро споменула да буде мир. ^{има да} ^{издавашче друштво} што дан боље смиће, мака животињица, наගонски ^{издавашче друштво} све јаче звичи, ^{има да} ^{издавашче друштво} слатко сочи. ~~тако~~ ^{издавашче друштво} Нудра буљина се вади најзад досетила да ~~тако~~ ^{издавашче друштво} пркосу, него о животу, и окреће тактику, домажијује цикаду на сладак сок и онда ~~тако~~ ^{издавашче друштво} њујуном пресече живот. Питамо се ми сада: кад упрано крепти буљина, ~~тако~~ пре лова, да жртвама објави да иде, или после лова, кад јој већ у зору и кад се остали живот буди, кад јој треба мир за одмор. Чија појита је боља: Вуксановићева, који је можда на погрешном јестественичком податку засновао свој спиритизам о пажној часности грабовинице, или Федрова, која истиче уметнички мирно и духовито, један вековечни свиреп, однос између силе и нејаци? "Што цикада живе одрицаме, то мртве предустројимо дадем". То јест, питање, да буљина може да спава.

Z појаве и појмови које Вукасовић у својој књизи савремених
 басена жели исмеја, ~~и осуђује~~, ~~баш~~ зато што су савремени, још у животу ~~неким~~
 државних и друштвених доктрина и пракса. Исте појаве и појмови једаред на-
 срну као ајкуле, други пут ~~збуњују~~ сметају ~~како~~ олунике. За басну која је сва
 у компоненности и оптимизму која мора имати право без реплике — мису згодне неодре-
 ћености једне епохе која кува од дна до површине, у којој се народ и власти
 "исквариши", и довољно час да земља хоће да мијени господара", како дивно наше на-
 ша народна. Али, појаве некве такве крећу урођену наклоност Вукасовићеву да
 разглаже, суючива проказаја својом логиком логику савремености своје. Басна ~~забава~~
~~шартира~~ јер је лена логика Сократова логика, она која појаве своди и генерализи-
 ше, и над њима онда изведе један закључак, док логика епиграма ~~текстова~~ обраћа
 упре поглед у једну појаву, и над њом изводи низ ~~закључака~~ закључака. То се
 једне стране. Но друге стране, басна написана, критичар и судија који се
 израдио на канонима басне, није сигуран међу запажањима и фактима који у жив-
 јом животу још вибрирају између ~~можда~~, ~~јесте~~, ~~бића~~, ~~није~~. Тако се у басни цифри
престије десило нешто од чега нема нивна немогућност. Појам колективна, појам
 друштвени који још непрестано расте и у суктици се употребљава, доведен је у од-
 нос са једним апсолутом којем нема ни критике, ни реформе, ни друштвеног прилаго-
 ђавања, у ~~који~~ се ~~се~~ генијем. Како не чекати да се гениј роди, него "саку-
 пите се сви најбољи", и од оног што је најбоље у вама створићете лако заједнич-
 ног генија који и међу другог, "чеће темити као некадашњи, романтични, да све
 потчиши себи". Велико се смијатеније десило у свој басни. Ко да гениј може би-
 ти некадашњи или модерни, као да гениј може имати ишта заједничко са колек-
 тивом, као да гениј може не потчишавати и не властити... Карбони Ко да ко да ко да
Все књига ~~племе~~ ~~племе~~ некако је ~~се~~ ~~се~~ са је у пре-
 лазностима и огледима, ~~а~~ ~~а~~ резултатима. Сно што је басна, није успено ре-
 формисано, оно што је спирограма ~~причница~~ ~~са~~ ~~са~~ причница, још није ~~то~~, Стил је сушта против-
 љост од простог стварног процесуеног очишћеног стила басне. Кад најмужни полуна-
 ју судове, то је казано: "Утрен ова и најмањи суд посљаше и гласовима и ~~послало~~".

покретима до сто ћавоака". Пријатио вас изненади, и потсети на басну понека са
свим кратка стварчица, једва више него једна лупована помисао. небеска чав-
ка хоће да буде чавка која у небо да се диге у васну, али с
тим да не изгуби везу са земљом. Онашаке лети уз конац чији је један крај
вешан за грани и други за мену ногу. Ова слика негде, уз разговор,
код Гетеа, добра је релативна, свежа стварна.
епиграм, речен о лисици која о сваком нешто, ни о ком добро, о лаву чинила
од тих чиних стварчица одијевају устимко више
устимко у басну у басну устимко басне и скоро свирепе, где читалац
ни са савременом у баснама не може да објасни и извими случајеве. Шта
је заправо хтео Вукасовић са таквим текстовима? Ча постане један нарочито свој
смео еманципатор мисли? критичар груб и немилостив бруталан илустратор?
Вукасовићу недостаје плакот спаких модернијих времена
Свиста, или доктора Мандевила, чију Басну о пчелама би
Вукасовић са коришћу могао студирати, дајући то дело открива незервативну тајну
групки, некосни мизантропски препади који могу да утичу на прогрес, ако не
друштвено литературе...Има Вукасовић у овој басни басну с двојици сапутника,
о једењу који, да би видео шта је с оне стране, скоче на грбу грбашка. Чудеће
слике и стварности ужасне се бик, и да би посматрач могао да дрно
се попи. Сад долази врхунак шта да кажемо да заклонимо Вукасовића врхунак
Мандевилшине, Мандевил је заступао мисаогда скријен порок може бити јавно
доброчинство, долази то да грбашка бик одговара бику: А шта би онда служила моја грба? Дебелько надовед да је згод
шичије усести на грбу човека, нега "пентрати се којекуда". Какав је то морал, какав је то символика, какав је то материал, какав је то стил? Овај басен
сигурно је бродолом једног баснописца. Читалац је само шта је са има комадима
који паутају, и међ којима има доброг и сасвим пошег шта се ту лично аутома-
тично разбацио и неку обаду спаско. Овај одјечи приказ написан је пре
свега басне ради, затим добрих фрагмената ради у наизи савремених басни, нај-
зад ради онога што ће, надамо се, у правом баснописцу Вукасовићу. На ра-
станку још да кажемо аутору: басна не може служити